

Montse Grases, més a prop dels altars

Promulgat el decret sobre l'heroicitat de les virtuts de la jove de l'Opus Dei

Xavier Vilella
Periodista

El dimarts 26 d'abril de 2016, el papa Francesc va rebre del cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació de les Causes dels Sants, una relació detallada de les fases de la causa, va ratificar el vot de la Congregació de les Causes dels Sants i va autoritzar que es publiqui el decret pel qual es declara venerable la serventa de Déu Montse Grases.

Qui va ser la Montse Grases?

Una noia que va morir el 26 de març de 1959, Dijous Sant, poc abans de complir els 18 anys. Ja des d'aquell moment, nombroses persones van manifestar que la seva vida havia estat heroica i exemplar. Des de llavors, aquesta fama de santedat va anar augmentant progressivament, no només a Espanya sinó en els cinc continents. El 1994, el seu cos va ser traslladat a l'oratori del Col·legi Major Bonaigua (carrer Jiménez i Iglesias, núm. 1, Barcelona); i són moltes les persones que hi van a demanar l'ajuda i la intercessió de la Montse.

Maria Montserrat Grases García –Montse– va néixer a Barcelona, el 10 de juliol de 1941. Va ser la segona dels nou fills de Manuel Grases i Manolita García. Després de cursar el batxillerat elemental, que va alternar amb els estudis de piano, va ingressar a l'Escola Professional per a la Dona de la Diputació de Barcelona.

Els seus pares li van ensenyar a tractar Déu amb confiança Li agradaven els esports, la música, les danses populars de la seva terra –com les sardanes– i també gaudia actuant en obres de teatre. Tenia molts amics. Els seus pares li van ensenyar a tractar Déu amb confiança. A la llar dels Grases va aprendre a viure l'alegria, la senzillesa i l'oblit d'un mateix, tot preocupant-se pels altres i les seves necessitats materials o espirituals.

El 1954, va conèixer l'Opus Dei. Els seus pares formaven part de l'Obra des de feia alguns anys i la van ajudar a consolidar la seva vida espiritual i a lluitar per viure millor les virtuts cristianes; Manolita va animar la seva filla Montse a freqüentar un centre de l'Opus Dei, Llar, que oferia formació cristiana i humana a noies joves. El 24 desembre 1957 –després de pensar, pregar i demanar consell–, va sol·licitar ser admesa a l'Opus Dei.

El desembre de 1957 va començar a sentir molèsties a la cama esquerra. Sis mesos més tard, es va descobrir que la causa era un càncer (sarcoma d'Ewing) al fèmur. Aquesta malaltia li causava dolors molt intensos, que va acceptar amb serenitat i amb fortalesa. Mentre va estar malalta, va manifestar sempre una alegria contagiosa i una capacitat de fer amics que tenia origen en el seu amor per les ànimes. Va apropar a Déu moltes de les seves amigues i companyes de classe que anaven a visitar-la. Va trobar Jesús i la Mare de Déu en el dolor.

Pocs abans de complir 18 anys, el 26 de març de 1959, va morir a Barcelona.

Exemple per als joves d'avui

El postulant de la causa de canonització de la Montse Grases, monsenyor José Luis Gutiérrez, en una entrevista amb motiu d'aquesta notícia, va comentar que «en declarar-la venerable, l'Església indica que la Montse és un exemple que pot ser proposat a la devoció i la imitació dels fidels catòlics; i també ens anima a acudir a la seva intercessió per obtenir favors del cel.»

Un procés de canonització es posa en marxa perquè hi ha indicis d'una vida heroica. Quin va ser l'heroisme de la vida de la Montse? Mons. Gutiérrez responia: «seguir de prop el Crist no vol dir emprendre coses cada vegada més difícils o extraordinàries, sinó realitzar les ocupacions diàries per amor i amb amor, transformant-les en ocasió de servir Déu i els altres. La Montse va encarnar l'esperit que Déu va confiar a sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei.»

En el procés diocesà, que es va desenvolupar entre 1962 i 1968, es van recollir els testimonis de 27 persones, que havien tractat personalment la Montse.

Una altra cosa que mostra la vida de la Montse és que «no cal esperar a ser “grans” per assolir fites altes, i que la joventut no és un període transitori de la vida, sinó tot el contrari: és el moment en el qual un pot donar-se a Déu, estimant-lo amb tot el cor, per il·luminar el món amb la llum de Crist.»

Una vida recordada per moltes persones

En el procés diocesà, que es va desenvolupar entre 1962 i 1968, es van recollir els testimonis de 27 persones, que havien tractat personalment la Montse. El 1993, es van recollir més de 100 relacions testimonials que havien deixat altres persones que van conèixer la Montse.

El postulant comentava en l'esmentada entrevista que «tractant-se d'una noia de menys de 18 anys, la recerca de testimonis ha estat exhaustiva, força més completa del que és habitual. Efectivament, ens han arribat molts matisos sobre la seva vida que han contribuït a donar-nos una imatge racional de la seva santedat.»

Monsenyor Gutiérrez llegeix alguns testimonis directes sobre la Montse: «Solia dir-se a ella mateixa: “Sóc filla de Déu”». «La Montse va ser una nena que creixia i es va fer dona sense problemes. [...] Era alegre, neta, bona i senzilla». «Vivia molt bé la cura en les coses petites: els detalls d'ordre, de mortificació, d'alegria, la preocupació pels altres, etc.» «La Montse va trobar Jesús a la Creu; un Jesús que s'abandonava en els braços del seu Pare, dient: “a les teves mans encomano el meu Esperit”. I, com que ella confiava en el seu Pare Déu, i se sentia a les seves mans, estava serena, tranquil·la, feliç». «L'extraordinari de la Montse era precisament la seva normalitat. Va saber portar la seva malaltia sense buscar cap tipus de protagonisme, sense voler ser el centre de les preocupacions dels altres». «El que jo vaig admirar més de la Serventa de Déu va ser la seva alegria; una alegria constant i encomandada. De les visites que li fèiem –quan la Serventa de Déu ja estava malalta, i tot sabent els qui la visitàvem que no hi havia res a fer–, en sortíem alegres i amb gran pau interior».

La Montse amb la seva mare Manolita García.

El següent pas, previ a la beatificació, és la demostració de l'existència d'un miracle. El més freqüent és que aquests miracles siguin curacions que la ciència no pot explicar, ja sigui pel tipus de malaltia o per la manera en què s'ha realitzat el guariment. Mons. Gutiérrez està segur que «amb la declaració de les virtuts heroiques, moltes persones acudirán a la intercessió de la nova venerable, i s'obtindran abundants gràcies de caràcter extraordinari, que serviran sens dubte per arribar ben aviat a la seva beatificació.»

«L'exemple d'una jove atractiva, alegre, normal i corrent, que se santifica en les seves tasques ordinàries, “normals” –afirma el postulant– serà un imant que atraurà moltes altres persones –especialment entre els joves– a prendre's seriosament la fe i, per això mateix, a trobar la felicitat.»

Per saber més coses de la Montse

- *Ara toca ser valenta*, d'Edith Zeltner. Disponible en pdf, Epub i Mobi a www.opusdei.cat (en català).
- *Montse Grases. La alegría de la entrega*, José M. Cejas, Rialp, Madrid, 1993.
- *Montse Grases. Biografía breve*, José Miguel Cejas, Rialp, Madrid, 1994 (també en italià i francès).
- *Montse. El secret d'un somriure*, (en còmic) L. M. Picanyol i P. Saumell, Casals, Barcelona, 1998 (en català i castellà).
- *Historia de dos amigas*, Rosa Pantaleoni, Rondas, Barcelona, 2014.